

Sygn. akt VI Ga 27/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass- Kloc

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Marta Zalewska (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Barbara Ćwiok

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: Kancelaria Radców Prawnych (...)Sp.p. w R.

przeciwko: Miejskie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda co do punktu 1.II i III oraz co do punktu 2.II i III oraz na skutek apelacji pozwanego co do punktu 1.I i III oraz punktu 2.I i III wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt V GC 254/16

a. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1.I. zasądza od pozwanego Miejskiego (...)Sp. z o.o. z siedzibą w R. na rzecz powoda Kancelarii Radców Prawnych (...)Sp.p. w R. kwotę 12.726zł (dwanaście tysięcy siedemset dwadzieścia sześć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty

1.III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 972,22zł (dziewięćset siedemdziesiąt dwa złote, dwadzieścia dwa grosze) tytułem kosztów procesu

2.I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.790zł (siedem tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty

2.III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 925,41zł (dziewięćset dwadzieścia pięć złotych, czterdzieści jeden groszy) tytułem kosztów procesu

b. umarza postępowanie apelacyjne wywołane apelacją powoda co do kwoty 4.155,18zł oraz kwoty 7.181,75zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od nich

c. w pozostałej części oddala apelacje powoda i pozwanego

d. koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym wzajemnie znosi

e. zarządza zwrot powodowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwoty 208zł (dwieście osiem złotych) tytułem opłaty od cofniętej części apelacji.

Sygn.akt VI Ga 27/17

Uzasadnienie wyroku z dnia 25.05.2017r.

1/ o zapłatę kwoty 22 221,18zł (pierwotnie VGC 254/16)

Pozwem z dnia 12 czerwca 2015 r. powód Kancelaria Radców Prawnych S. i (...) sp. p. z siedzibą w R. wniosła o zasądzenie od pozwanego Miejskiego (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. kwoty 22.221,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strony zawarły umowę z dnia 1 grudnia 1999r. (zmienioną następnie w dniu 8 czerwca 2001r. i 1 marca 2006r.), mające za przedmiot zastępstwo procesowe w postępowaniu mandatowym oraz umowę z dnia 1 października 2002 r. mającą za przedmiot obsługę prawną pozwanego. W § 3 ust. 2 umowy dot. postępowań mandatowych strony uregulowały zasady wypłaty wynagrodzenia przysługującego powodowi - które miało być wypłacane po wyegzekwowaniu zasądzonych należności. Analogiczne rozwiązanie było w umowie z dnia 1 października 2002 r. (§ 4 ust. 2). Powód dodatkowo wskazał, że w związku z brakiem kierowania spraw, w których uzyskano prawomocny nakaz zapłaty do egzekucji (lub umarzaniem spraw przez Komorników) - strony dokonały zmiany zapisu § 3 ust. 2 umowy z 1999 r. oraz § 4 ust. 2 umowy z 2002 r. w ten sposób, że pozwany zobowiązany był do zapłaty na rzecz powoda, w przypadku rozwiązania umowy, zasądzonych przez Sąd kosztów zastępstwa procesowego, które nie zostały wyegzekwowane przez pozwanego i nie zostały zapłacone powodowi przez pozwanego. Ostatecznie umowa o obsługę prawną z 1 października 2002 r. została wypowiedziana przez pozwanego pismem z dnia 28 lipca 2011 r., zaś powód pismem z dnia 14 lutego 2012 r. wypowiedział umowę z dnia 1 grudnia 1999 r. Powód wystawił fakturę VAT nr (...) obejmującą zbiorczo ujęte koszty zastępstwa procesowego objęte wykazami (...). Kwota wskazana na fakturze VAT - 22.221,18 zł wynikała z dodania do siebie wszystkich kosztów zastępstwa procesowego i kosztów postępowania klauzulowego należnych powodowi w sprawach wskazanych w ww. wykazach (łącznie 18.066 zł netto) i następnie powiększone o podatek VAT. Odsetki od ww. kwoty dochodzone są od dnia następnego po upływie terminu płatności podanym w fakturze.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniósł zarzut nieważności § 4 ust. 2 zd. 2 umowy z dnia 1 października 2002 r. oraz § 3 ust. 2 zd. 2 umowy z dnia 1 grudnia 1999 r. z uwagi na uzależnienie przez strony obowiązku zapłaty nie wyegzekwowanych kosztów od warunku sprzecznego z bezwzględnie obowiązującym art. 89 k.c., a zatem nieważnego (art. 58 § 1 k.c.) oraz z uwagi na sprzeczność z zasadami współzycia społecznego w zakresie zastrzeżenia dotyczącego skutków rozwiązania umowy o obsługę prawną, na podstawie art. 58 § 2 w zw. z art. 58 § 3 k.c. Wskazał, iż skutkiem takiego zapisu zleceniodawca nie mógł rozwiązać umowy bez ponoszenia poważnych skutków finansowych, a dodatkowo zleceniobiorca mógł w każdej chwili bez ważnego powodu rozwiązać umowę w celu uzyskania zapłaty za kilka lat świadczenia – w rezultacie nieskutecznych – usług. Zdaniem pozwanego, wprowadzony warunek powodował, że zleceniodawca stawał się słabszą stroną tego stosunku umownego, a także wskazywał na niezachowanie należytej staranności zleceniobiorcy, który będąc stroną umowy za stroną pozwaną był zobowiązany dbać o ochronę interesów swojego klienta również z punktu widzenia zasad etyki zawodowej. Dodatkowo podniesiono, że taki zapis aneksu z dnia 18 lipca 2008 r. zmierza do obejścia art. 119 k.c., gdyż dokonuje samodzielnego ustalenia początku biegu terminu przedawnienia. Podniósł, że aneks z dnia 18 lipca 2008 r. ma zastosowanie wyłącznie do spraw windykacyjnych z okresu od 1 grudnia 1999 r. do 7 czerwca 2001 r. Aneks nie modyfikował bowiem umów z dnia 8 czerwca 2001 r. i z dnia 1 marca 2006 r. - będących odrębnymi umowami. Niezależnie od powyższych zarzutów pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia. Zdaniem pozwanego, jeśli wymagalność roszczenia zależała od wypowiedzenia umowy o obsługę prawną przez zleceniobiorcę, to bieg terminu przedawnienia wedle art. 120 zd. 2 k.c. powinien rozpocząć się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby zleceniobiorca podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Dlatego termin 2-letni z art. 751 k.c. należało obliczać dla każdego roszczenia

każdorazowo od dnia następnego po dniu umorzenia postępowania egzekucyjnego. Pozwany podniósł ponadto zarzut braku podstaw do żądania zapłaty części kwoty dotyczących nakazów z 1998 r. i 1999 r. wydanych przed dniem zawarcia umowy zlecenia, a objętych wykazem nr 18. Tym samym z kwoty 7.641 zł objętej wykazem nr 18 pozostaje jedynie kwota 2.830,23 zł brutto (2.301 zł netto).

Powód w odpowiedzi na sprzeciw od ww. nakazu zapłaty ustosunkował się do zarzutów podniesionych przez pozwanego oraz podtrzymał żądania i twierdzenia zawarte w pozwie.

Ponadto w piśmie procesowym złożonym jako załącznik do rozprawy pozwany podał, że przedawniony jest podatek vat w kwocie 4155,18zł. P., że odnaleziony został nowy dowód tj. zarejestrowana w rejestrze umów w dniu 2.11.2000 umowa bez daty i podniósł, że zasady aneksu nie obowiązują w okresie od 2.11.2000 do 8.06.2001, kiedy to zawarto nową umowę. Wobec czego nie jest skuteczne do wyciągu nr 18 odnośnie pozycji 9,17 na kwotę 371zł netto czyli 456,33zł brutto. Ponadto podniósł zarzuty co do kosztów procesu.

II. o zapłatę kwoty 38.406,75zł (pierwotnie VGNC 3245/15- V GC 850/16)

Pozwem z dnia 8 lipca 2015 r. powód Kancelaria Radców Prawnych S. i (...) sp. p. z siedzibą w R. wniósł o zasądzenie od pozwanego Miejskiego (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. kwoty 38.406,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. (uzasadnienie analogiczne jak w poprzedniej sprawie). Powód wystawił fakturę VAT nr (...) obejmującą zbiorczo ujęte koszty zastępstwa procesowego w wykazie nr 16. Faktura VAT obejmowała wynagrodzenie za sprawy wymienione w 456 pozycjach wykazu nr 16. Następnie fakturę pomniejszono o koszty wskazane w pozycjach nr(...) - uregulowanych już po sporządzeniu wykazu. Kwota dochodzona niniejszym pozwem wynikała z dodania do siebie wszystkich kosztów zastępstwa procesowego i kosztów postępowania klauzulowego należnych powodowi w sprawach wskazanych w ww. wykazach (łącznie 31.225 zł netto) i następnie powiększenia o podatek VAT. Odsetki od ww. kwoty dochodzone są od dnia następnego po upływie terminu płatności podanym w fakturze.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł zarzuty analogiczne, jak w poprzedniej sprawie. Pozwany podniósł ponadto zarzut braku podstaw do żądania zapłaty części kwoty dotyczących nakazów z 1998 r. i 1999 r. wydanych przed dniem zawarcia umowy zlecenia, a objętych wykazem nr 16. Tym samym z kwoty 31.225 zł netto objętej wykazem nr 16 pozostaje jedynie kwota 7.790 zł netto.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw od ww. nakazu zapłaty ustosunkował się do zarzutów podniesionych przez pozwanego oraz podtrzymał żądania i twierdzenia zawarte w pozwie.

Ponadto w piśmie procesowym złożonym jako załącznik do rozprawy pozwany podał, że zgodnie z pozwem kwota żądana pozwem jest błędnie wyliczona, gdyż powód podnosi, że jest to 456 pozycji z wykazu (...)gdzie odliczono poz. 38,42,80,107,142,259. Wskazane pozycje to kwota 380zł(70+70+60+60+60+60), a więc prawidłowa kwota netto to 31155zł a brutto to 38320,65zł a więc przedawniony podatek VAT to kwota 7165,65zł. Podniósł, że odnaleziony został nowy dowód tj. zarejestrowana w rejestrze umów w dniu 2.11.2000 umowa bez daty i podniósł, że zasady aneksu nie obowiązują w okresie od 2.11.2000 do 8.06.2001, kiedy to zawarto nową umowę. Wobec czego nie jest skuteczne do pozycji 33,288,331,400,433 a więc w sumie 770zł netto czyli 947,10zł brutto. Ponadto podniósł zarzuty co do kosztów procesu.

W dniu 23.06.2016r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie wydał w połączonych w/w sprawach wyrok, sprostowany postanowieniem z dnia 8.07.2016r., przy czym w sprawie o zapłatę kwoty: 22.221,18zł zasądził od pozwanego na rzecz powoda 14.307zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.04.2015r., zaś w zakresie powództwa o zapłatę kwoty 38.406,75zł zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.180zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.04.2015r., jak również w odrębnych punktach orzekł o kosztach procesu stosunkowo je rozdzielając.

Podstawą wydania wyroku były następujące ustalenia faktyczne i ich ocena prawna:

W. S. był zatrudniony u pozwanego Miejskiego (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. od 1 października 1978 r. do 30 września 2002 r. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku radcy prawnego.

Ponadto, od 22 kwietnia 1998 r. pozwany (zleceniodawca) zawarł z J. K. i W. S. - (...) s.c. umowę zlecenia. Przedmiotem umowy zgodnie z § 1 ust. 1 umowy było zastępstwo procesowe oraz prowadzenie egzekucji na rzecz zleceniodawcy w sprawach przeciwko osobom fizycznym korzystającym z usług zleceniodawcy bez uiszczenia wymaganej opłaty za przejazd. W § 3 ustalono zasady wypłaty wynagrodzenia, w szczególności w ust. 2 wskazano, że wynagrodzenie będzie wypłacone zleceniobiorcy przez zleceniodawcę po wyegzekwowaniu zasądzonych należności na podstawie faktury VAT. Zgodnie z ust. 4 zleceniodawca był obowiązany do uiszczania wszelkich opłat sądowych oraz opłat skarbowych za pełnomocnictwo do każdej sprawy. Zleceniodawca był obowiązany również do uiszczania zaliczek na koszty egzekucyjne w wysokości żądanej przez Komornika Sądowego. W § 4 umowy wskazano, że w przypadku wycofania sprawy z Sądu lub umorzenia zasądzonych należności, jak i nieprzewidzianych niekorzystnych dla zleceniodawcy rozstrzygnięć sądowych, zleceniobiorcy przysługuje wynagrodzenie odpowiadające faktycznie poniesionym przez niego kosztom. W dniu 1 grudnia 1999 r. Kancelaria (...) w R. (reprezentowana przez W. S.) oraz pozwany Miejskie (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. (działający wówczas pod firmą: (...) sp. z o.o. w R.) zawarli umowę, której przedmiotem (zgodnie z § 1 umowy) było zastępstwo procesowe w postępowaniach sądowych w sprawach przeciwko osobom fizycznym korzystającym z usług pozwanego bez uiszczenia wymaganej opłaty za przejazd – tzw. postępowanie mandatowe. Wg § 2 zleceniodawca udzielił zleceniobiorcy pełnomocnictwa procesowego, skutkującego również na postępowanie egzekucyjne. W § 3 ust. 1 umowy ustalono wynagrodzenie przysługujące powodowi w wysokości 70 zł, zaś w przypadku skierowania sprawy na drogę sądową 150 zł. Powyższe wynagrodzenie, jak również koszty klauzulowe i w postępowaniu egzekucyjnym miało być wypłacone po wyegzekwowaniu zasądzonych należności na podstawie faktury VAT (§ 3 ust. 2 i 3). Zleceniodawca zobowiązał się uiszczać opłaty sądowe oraz zaliczki na koszty egzekucyjne, żądane przez komornika (§ 3 ust. 4). W przypadku wycofania sprawy z sądu lub umorzenia zasądzonych należności lub niekorzystnych dla zleceniodawcy rozstrzygnięć sądowych zleceniobiorcy przysługiwało wynagrodzenie odpowiadające faktycznie poniesionym przez niego kosztom (§ 4). Umowy o analogicznej treści zostały podpisane przez powoda w dniu 8 czerwca 2001r. oraz 1 marca 2006r. - zmianie ulegał wyłącznie firma powoda na Kancelarię Radców Prawnych S. i (...) sp. p. z siedzibą w R.. Strony zawarły również umowę nr (...) bez daty zarejestrowaną w rejestrze umów pozwanego w dniu 2.11.2000r. (umowa k. 518-519). W dniu 1 października 2002 r. strony zawarły umowę, której przedmiotem była pełna obsługa prawna strony pozwanej, w tym windykacja należności oraz zastępowanie zleceniodawcy przed organami wymiaru sprawiedliwości (§ 1 ust. 1 umowy). W § 3 wskazano, że umowa została zawarta na czas nieokreślony od dnia 1 października 2002 r. Umowę tę mogła rozwiązać każda ze stron z terminem wypowiedzenia wynoszącym 6 miesięcy. W § 4 ust. 1 wskazano, że wynagrodzenie zleceniobiorcy stanowiło ryczałt: 2000 zł i VAT, płatne miesięcznie po przedstawieniu faktury VAT. Wedle § 4 ust. 2 umowy w razie prowadzenia spraw sądowych, egzekucyjnych powodowi przysługiwało 100 % zasądzonych i wyegzekwowanych kosztów zastępstwa procesowego, klauzulowego i egzekucyjnego plus VAT, a w przypadku wygaśnięcia umowy ww. koszty, które wpłynęły na rachunek zleceniodawcy w wyniku działań powoda. W dniu 18 lipca 2008 r. strony podpisały aneks do umów zlecenia z dnia 1 października 2002 r. oraz umów z dnia 1 grudnia 1999 r., z dnia 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r. Strony zmieniły treść § 4 ust. 2. zd. 2 umowy z dnia 1 października 2002 r. przyjmując, iż w wypadku rozwiązania umowy przez którąkolwiek ze stron, zleceniodawca zobowiązuje się do zapłaty na rzecz zleceniobiorcy zasądzonych w orzeczeniach (nakazach zapłaty i wyrokach – zaopatrzonych w klauzule wykonalności) na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego zleceniobiorcy, które nie zostały przez zleceniodawcę zapłacone i które nie zostały wyegzekwowane od dłużników. W § 3 ust. 1 aneksu wskazano, że w umowie z dnia 1 grudnia 1999 r. z późniejszymi zmianami zmienia się dotychczasową treść § 3 ust. 2 i 3. Powyższa zmiana miała tożsamą treść ze zmianą § 4 ust. 2. zd. 2 umowy z dnia 1 października 2002 r. Strony ponadto ustaliły w § 5 aneksu, że wchodzi on w życie od dnia jego podpisania i ma zastosowanie również do wszystkich prowadzonych przez zleceniobiorcę spraw nierozliczonych na dzień jego zawarcia. Powód wielokrotnie zwracał się do pozwanego o uiszczenie zaliczek na koszty postępowania egzekucyjnego, żądanych przez komorników prowadzących postępowania egzekucyjnego. Pozwany odmawiał uiszczania zaliczek, często z uwagi na ich nieegzekwowalność, brak adresu dłużników, co w konsekwencji uniemożliwiało skuteczne

prorowadzenie egzekucji, bądź niecelowym było ich ponowne wszczynanie, a egzekucje były umarzane. Ponadto powód we własnym zakresie i na własny koszt kierował do dłużników wezwania do zapłaty zasądzonych kosztów zastępstwa oraz należności głównych. Powód podejmował działania celem wyegzekwowania zasądzonych kosztów zastępstwa oraz należności głównych nawet po zwrocie wniosków egzekucyjnych, a tym samym realizował obowiązki wynikające z umowy z należytą starannością. Pismem z dnia 28 lipca 2011 r. pozwany wypowiedział umowę z dnia 1 października 2002 r. z zachowaniem 6-miesięcznego okresu wypowiedzenia, tj. ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2012 r. Pismem z dnia 14 lutego 2012 r. powód wypowiedział umowę z dnia 1 grudnia 1999r. zmienioną umowami z dnia 8 czerwca 2001 r. i 1 marca 2006 r.

Powód wykonywał obsługę prawną pozwanego w zakresie spraw wskazanych w wykazach nr 18, 23 i 25 obejmujących sprawy, które nie zostały wyegzekwowane dobrowolnie lub przymusowo na dzień rozwiązania umów. Wykaz nr 18 dotyczył spraw, które wpłynęły do Sądu w okresie od 1998 r. do 2005 r., a które nie zostały wyegzekwowane dobrowolnie lub przymusowo na dzień rozwiązania umów. Sprawy pod numerami 11, 16, 32, 45, 49 i 56 - to sprawy, wszczęte przed 1 grudnia 1999 r. i w których egzekucja została wszczęta również przed 1 grudnia 1999 r. Sprawy pod pozycjami nr 6, 8, 9, 14, 15, 17, 28, 31, 36, 40, 50, 54, 55 to sprawy, wszczęte i w których egzekucja była prowadzona po 1 grudnia 1999 r. Pozostałe pozycje obejmują zaś sprawy zakończone przed 1 grudnia 1999 r., ale w których postępowanie egzekucyjne było wszczęte po tej dacie. Powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 22.221,18 zł brutto z terminem zapłaty wynoszącym 3 dni - doręczoną pozwanemu w dniu 15 kwietnia 2015 r. Niniejsza faktura VAT dotyczy wynagrodzenia za prowadzenie spraw ujętych w wykazie nr 18, 23 i 25.

W dniu 20 stycznia 2014 r. powód złożył w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie pismo zatytułowane „zawezwanie do próby ugodowej”, w którym wniósł o zawezwanie przeciwnika Miejskiego (...)sp. z o.o. w R. do zawarcia ugody, na podstawie której MPK R. miało zapłacić na rzecz powoda kwotę 1.020.517 zł netto, w tym w szczególności tytułem wykazu nr 18 - 7.641 zł netto, wykazu nr 23 - 4.290 zł netto, wykazu nr 25 - 6.135 zł netto. Powyższa sprawa toczyła się pod sygn. akt V GCo 36/14. Pozwanemu doręczono ww. pismo w dniu 13 lutego 2014 r. Na posiedzeniu w dniu 19 marca 2014 r. strony nie zawarły ugody.

Pomiędzy stronami toczyły się postępowania sądowe: z powództwa powoda o zapłatę należności objętych postępowaniami mandatowymi, z tytułu wykonania zawartych umów, a poza sporem było (twierdzenie pozwanego niezaprzeczone przez powoda), że dotyczyło spraw, gdzie należności zostały zasądzone po podpisaniu aneksu. W procesie tym sąd ustalił ważność i skuteczność zapisu § 2 i 3 aneksu, tj. nie przyjął nieważności „warunku” zapłaty oraz sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, jak również liczył termin przedawnienia roszczenia od daty rozwiązania umów. Ponadto pozwany wytoczył powództwo przeciwko powodowi o ustalenie nieważności zapisów § 2 i 3 aneksu oraz, że przysługuje mu zarzut przedawnienia. SO w Rzeszowie oddalił powództwo, zaś SA w R. oddalił apelację, a kasacja nie została przez SN przyjęta do rozpoznania z uwagi na zagadnienie prawne, przedstawione przez skarżącego, które nie kwalifikuje się jako nierozpoznane, nowe, wpływa na rozwój prawa. SA w R. w uzasadnieniu wyroku stwierdził, iż rozstrzygnięcie sprawy V GC 537/12 nie ma charakteru prejudycjalnego, zaś taki charakter ma powództwo o ustalenie, które co do zasady dopuścił i ostatecznie w wyniku jego rozpoznania stwierdził ważność i brak naruszenia zasad współżycia społecznego zapisów treści § 2 i 3 aneksu, którymi strony zmieniły zapis § 4 ust. 2 i odpowiednio § 3 ust. 2 i 3 umów, natomiast nie zajął się jako niedopuszczalnym w procesie o ustalenie prawa zarzutem przedawnienia.

W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy ocenił, iż strony łączył szereg umów zlecenia, w tym umowa z dnia 22 kwietnia 1998 r., 1 grudnia 1999 r., 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r. dotyczące zastępstwa pozwanego przez powoda w tzw. postępowaniach mandatowych oraz umowa z dnia 1 października 2002 r. o obsługę prawną pozwanego. W okresie trwania zlecenia - stosownie do treści powyższych umów - wynagrodzenie, jak również koszty klauzulowe i w postępowaniu egzekucyjnym miało być wypłacone po wyegzekwowaniu zasądzonych należności na podstawie faktury VAT (§ 3 ust. 2 i 3 umów o zastępstwo z 1999 r., 2001 r. oraz z 2006 r. oraz § 4 ust. 2 umowy o obsługę prawną z 2002 r.). Powyższe umowy przenosiły ryzyko umowne na osobę zleceniobiorcy, gdyż uzależniały jego wynagrodzenie od skuteczności egzekucji - do której w wielu wypadkach nie dochodziło z przyczyn leżących po stronie pozwanej. Na mocy aneksu z dnia 18 lipca 2008 r. strony zmieniły umowę o obsługę prawną z dnia 1 października 2002

r. oraz umowy o zastępstwo pozwanego z dnia 1 grudnia 1999 r., z dnia 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r. Zmiana polegała na tym, że w wypadku rozwiązania umowy przez którąkolwiek ze stron, pozwany zobowiązany był do zapłaty na rzecz powoda zasądzonych w orzeczeniach (nakazach zapłaty i wyrokach – zaopatrzonych w klauzule wykonalności) kosztów zastępstwa procesowego powoda, które nie zostały przez pozwanego zapłacone i które nie zostały wyegzekwowane od dłużników. Powyższe umowy zlecenia zostały rozwiązane przez strony - w dniu 28 lipca 2011 r. pozwany wypowiedział umowę z dnia 1 października 2002 r., zaś w dniu 14 lutego 2012 r. powód wypowiedział umowy o zastępstwo pozwanego z dnia 1 grudnia 1999 r., z 8 czerwca 2001 r. oraz z 1 marca 2006r. Powyższe skutkowało aktualizacją roszczenia powoda o wynagrodzenie stosownie do zmienionych aneksem z dnia 18 lipca 2008 r. § 3 ust. 2 i 3 umów o zastępstwo z 1999 r., 2001 r. oraz z 2006 r. oraz § 4 ust. 2 umowy o obsługę prawną z 2002 r. W ocenie Sądu strona powodowa udowodniła zasadę swojego roszczenia o wynagrodzenie.

Zarzut nieważności zapisów aneksu z dnia 18 lipca 2008 r. był już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie (sygn. akt VI GC 6/13) i Sąd Apelacyjny w Rzeszowie (sygn. akt I ACa 353/13) - które to rozstrzygnięcia mają charakter prejudycjalny dla każdego powództwa o zapłatę wytoczonego w oparciu o umowy zlecenia (podlegające rozpoznaniu w sprawie o ustalenie). Pozwem w tamtej sprawie objęto badanie postanowień § 4 ust. 2 umowy o obsługę prawną z dnia 1 października 2002 r. oraz § 3 ust. 2 umowy o zastępstwo z dnia 1 grudnia 1999 r., z 8 czerwca 2001 r. oraz z 1 marca 2006r. w kontekście jego zgodności z prawem (zastrzeżeniem warunku - art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 89 k.c.) oraz z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c. i art. 353¹ k.c.). W ww. sprawach zarówno Sąd pierwszej, jak i drugiej instancji uznały, że brak było podstaw do stwierdzenia, że przedmiotowe postanowienia są dotknięte wadą nieważności - analizowane postanowienia umowne były elementem składowym umowy nie noszącym cech warunku w rozumieniu art. 89 k.c. (a w szczególności nie stanowiły budzącego kontrowersję w doktrynie i orzecznictwie tzw. warunku potestatywnego). Sądy wskazały również, że brak było podstaw dla stwierdzenia, że badane postanowienia były sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Nie naruszały one równowagi między stronami, także zważywszy, że obie strony były podmiotami profesjonalnymi, strony zawierając przedmiotową umowę działały w granicach autonomii woli, z dostatecznym rozeznaniem - w tym licząc się z konsekwencjami prawnymi i finansowymi przyjętych regulacji umownych. Treść przyjętych postanowień umownych była jasna, precyzyjna oraz zrozumiała również dla przeciętnego odbiorcy (w tym w szczególności podmiotu profesjonalnego, dysponującego własną obsługą prawną - również poza osobą powoda). W ocenie Sądów obu instancji brak było podstaw do przyjęcia, że przedmiotowy zapis umowny wprowadzony aneksem sprzeciwiał się właściwości, naturze stosunku, ustawie czy zasadom współżycia społecznego - a przez to nie był nieważny na podstawie art. 58 § 1 i 2 k.c. Stosownie do art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Wyroki Sądu Okręgowego w Rzeszowie w sprawie VI GC 6/13 i Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie w sprawie I ACa 353/13 są prawomocne i wiążące w niniejszej sprawie, a tym samym nie dopuszczają możliwości ponownego badania przedmiotowych zapisów w przytoczonym powyżej zakresie.

W ocenie Sądu nie znalazł uzasadnienia zarzut sprzeczności § 4 ust. 2 umowy o obsługę prawną z dnia 1 października 2002 r. oraz § 3 ust. 2 umów o zastępstwo z art. 119 k.c. Zgodnie z powołanym przepisem terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Przepis ten należy wyklądać w sposób ścisły. Oznacza to, że w ramach swobody zawierania umów (art. 353¹ k.c.) strony mogą zmodyfikować łączący je stosunek prawny także przez jednostronne ustępstwa wierzyciela, przy czym modyfikacja zobowiązania dłużnika, polegająca na odroczeniu wymagalności świadczenia pieniężnego nie sprzeciwia się właściwości stosunku prawnego, ustawie, ani zasadom współżycia społecznego. Tylko umawianie się co do innego okresu przedawnienia niż ustawowo przewidziany jest objęte zakazem zawartym w art. 119 k.c., ale nie dotyczy to wymagalności roszczenia, od której, zgodnie z art. 120 § 1 k.c. zależy rozpoczęcie terminu przedawnienia (wyrok SN z dnia 4 października 2012 r., sygn. akt I CSK 104/12, LEX nr 1227854). Czynność prawna w postaci rozwiązania umowy pozostaje bez wpływu na skrócenie bądź przedłużenie terminu przedawnienia roszczenia majątkowego powoda w stosunku do pozwanego. Rozwiązanie umowy zlecenia decydowało jedynie o powstaniu roszczenia o wynagrodzenie z ww. postanowień umownych i o rozpoczęciu biegu

przedawnienia. Oceny powołanego postanowienia umownego nie można zatem dokonać w kontekście naruszenia art. 119 k.c., a tym samym przesądzić o jego nieważności.

W ocenie Sądu Rejonowego nie znalazł uzasadnienia zarzut ograniczenia zakresu obowiązywania aneksu z dnia 18 lipca 2008 r. wyłącznie do okresu od 1 grudnia 1999 r. do 7 czerwca 2001 r. i w konsekwencji ograniczenia roszczenia powoda o wynagrodzenie do spraw wszczętych za ww. okres. Stosownie do art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Dokonując zatem wykładni postanowień umowy - aneksu z dnia 18 lipca 2008 r. należało stwierdzić, że zgodnym zamiarem stron było dokonanie modyfikacji umów zlecenia o zastępstwo pozwanego w postępowaniach mandatowych z dnia 1 grudnia 1999 r., 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r. oraz umowy o obsługę prawną pozwanego z dnia 1 października 2002 r. Na powyższy zamiar wskazuje tytuł umowy z dnia 18 lipca 2008 r. „Aneks do umów zlecenia z dnia 1 października 2002 r. oraz umów z dnia 1 grudnia 1999 r., z dnia 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r.”, jak również jej dalsze postanowienia umowne. W szczególności w § 3 ust. 1 aneksu wskazano, że w umowie z dnia 1 grudnia 1999 r. z późniejszymi zmianami zmienia się dotychczasową treść § 3 ust. 2 i 3. Zapis „z późniejszymi zmianami” w sposób jednoznaczny odnosi się do dalszych umów o zastępstwo wskazanych w tytule umowy, tj. umowy z dnia 8 czerwca 2001 r. oraz z dnia 1 marca 2006 r. Technika konstrukcji powyższego aneksu, jakkolwiek nie do końca prawidłowa, pozwala na jednoznaczną konkluzję, że zmiany dotyczyły ww. umów zlecenia i nie ograniczały się wyłącznie do umowy z dnia 1 grudnia 1999 r.

Sąd Rejonowy częściowo uwzględnił zarzut pozwanego dotyczący objęcia wykazem nr 18 spraw, które nie podlegały aneksowi z dnia 18 lipca 2008 r. Aneks ten dokonywał modyfikacji umowy zlecenia z dnia 1 października 2002 r. oraz umów z dnia 1 grudnia 1999 r., z dnia 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r. Swoim zakresem nie obejmował zaś umowy zlecenia z dnia 22 kwietnia 1998 r. - również dotyczącej zastępstwa procesowego. W odniesieniu do wykazu nr 18 opiewającego pierwotnie na kwotę 7.641 zł netto sąd dokonał podziału spraw na sprawy wszczęte i zakończone przed 1 grudnia 1999 r. i w stosunku do których nie wszczęto postępowania egzekucyjnego (kategoria 1.), następnie na sprawy zakończone przez 1 grudnia 1999 r., i w których postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte również przed tą datą (kategoria 2.). W stosunku do tej kategorii spraw zastosowanie w pełni miały postanowienia umowy z dnia 22 kwietnia 1998 r. - a zatem powodowi należało się wynagrodzenie wyłącznie w przypadku wyegzekwowania należności pozwanego lub dobrowolnego spełnienia świadczenia przez dłużnika. W wykazie nr 18 zamieszczone zostały sprawy wszczęte i zakończone po 1 grudnia 1999 r. - w stosunku do których znajdują w pełni zastosowanie zasady ustalone aneksem z dnia 18 lipca 2008 r. (kategoria 3.). Ostatnią kategorią spraw z wykazu nr 18 (kategoria 4.) są sprawy, w których prawomocny nakaz zapłaty zapadł przed 1 grudnia 1999 r., jednakże postępowanie egzekucyjne zostało już wszczęte po 1 grudnia 1999 r. W stosunku do ostatniej kategorii spraw należy mieć na względzie dwie okoliczności. Po pierwsze strony w umowach zlecenia nie uregulowały postanowień o charakterze intertemporalnym. Brak jest postanowień, w których np. umowa z dnia 1 grudnia 1999 r. zastępuje umowę poprzednią, czy też stanowi aneks do niej. Każda umowa regulowała zasady współpracy stron w okresie od jej uchwalenia do momentu uchwalenia umowy następnej. Tym samym umowa z dnia 22 kwietnia 1998 r. dotyczyła spraw wszczętych w okresie od jej podpisania do dnia poprzedzającego podpisanie umowy z 1 grudnia 1999 r. Po drugie, sprawy egzekucyjne stanowią nową kategorię spraw - toczą się w odrębnym postępowaniu i pod nową sygnaturą akt. Postępowanie egzekucyjne zależy od dodatkowej aktywności wierzyciela i ma w zasadzie charakter samoistny w stosunku do postępowania rozpoznawczego. Tym samym w ocenie Sądu nawet w przypadku, w którym postępowanie rozpoznawcze zakończyło się przed 1 grudnia 1999 r., lecz postępowanie egzekucyjne (w tym klauzulowe) wszczęto po tej dacie - powodowi należą się koszty wynagrodzenia za prowadzenie postępowania egzekucyjnego już na podstawie umowy z dnia 1 grudnia 1999 r., do której miały zastosowanie przepisy aneksu z dnia 18 lipca 2008 r. (bez kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu rozpoznawczym). Wynagrodzenie z wykazu nr 18 obejmującego kategorie spraw nr 3 i 4 wyniosło 4.253 zł netto.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia Sąd Rejonowy uznał ww. zarzut za częściowo uzasadniony. Zgodnie z art. 751 pkt. 1 k.c. z upływem dwóch lat przedawniają się w szczególności roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujących osobom, które stale lub w zakresie działalności

przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju. Na podstawie § 4 ust. 2 umowy o obsługę prawną z dnia 1 października 2002 r. oraz § 3 ust. 2 i 3 umów o zastępstwo z dnia 1 grudnia 1999 r., 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r. - zmienionych aneksem z dnia 18 lipca 2008 r. - wynagrodzenie powoda (ustalone odpowiednio na podstawie § 4 ust. 1 i § 3 ust. 1 ww. umów) będzie wypłacane zleceniobiorcy przez zleceniodawcę po wyegzekwowaniu zasądzonych należności na podstawie faktury VAT. W przypadku zaś rozwiązania umowy zlecenia przez którąkolwiek ze stron, zleceniodawca zobowiązał się do zapłaty na rzecz zleceniobiorcy zasądzonych przez sąd w orzeczeniach na rzecz zleceniodawcy kosztów zastępstwa prawnego, które nie zostały przez zleceniodawcę zapłacone i które nie zostały wyegzekwowane od dłużników. Niewątpliwie zatem przesłanki powstania i wymagalności roszczenia o wynagrodzenie były różne w zależności od tego, czy stosunek zlecenia między stronami nadal trwał, czy też uległ rozwiązaniu. Rozwiązanie umowy zlecenia skutkowało powstaniem roszczenia powoda o wynagrodzenie obejmującego koszty zastępstwa zasądzone w orzeczeniu sądowym oraz koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym - chociażby nie zostały zapłacone lub nie zostałyby wyegzekwowane. Przesłanka rozwiązania umowy zlecenia aktualizowała przedmiotowe roszczenie o wynagrodzenie - a przed momentem jej zaistnienia powód-zleceniobiorca nie mógł skutecznie domagać się należności z tytułu wynagrodzenia obejmującego koszty zastępstwa niewyegzekwowane bądź niezapłacone. Termin spełnienia takiego świadczenia nie był oznaczony w ww. umowach zlecenia (zarówno dot. zastępstwa pozwanego, jak i obsługi prawnej), ani w aneksie z dnia 18 lipca 2008 r. Termin spełnienia takiego świadczenia nie wynikał również z właściwości zobowiązania. Nie wyznaczała go data podpisania aneksu, ani nawet data rozwiązania umów zlecenia. Termin ten zależał zatem, stosownie do treści art. 455 k.c. od uprzedniego wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia. Konsekwencją powyższego stanu rzeczy było zastosowanie art. 120 § 1 zd. 2 k.c., który stanowi, że jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Mając na względzie ww. przesłankę powstania roszczenia o wynagrodzenie - to z chwilą rozwiązania umowy zlecenia powód mógł najwcześniejsz, skutecznie wezwać pozwanego o zaspokojenie powstałej w dacie tego rozwiązania wierzytelności. Wbrew twierdzeniom pozwanego termin ten nie może liczyć się odrębnie dla każdego roszczenia od dnia następnego po dniu umorzenia postępowania egzekucyjnego - albowiem w tym momencie roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia jeszcze nie powstało.

Pozwany umowę z dnia 1 października 2002 r. wypowiedział w dniu 28 lipca 2011 r., a uległa ona rozwiązaniu w dniu 31 stycznia 2012 r., zatem termin 2-letni przedawnienia zakończyłby się w dniu 31 stycznia 2014 r., w przypadku umowy z dnia 1 grudnia 1999 r. z późniejszymi umowami zmieniającymi z dnia 8 czerwca 2001 r. i 1 marca 2006 r. zostały one wypowiedziane przez powoda w dniu 14 lutego 2012 r., zatem uległy one rozwiązaniu w tym dniu i termin przedawnienia upływałby w dniu 14 lutego 2014 r.

Stosownie do treści art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania sprawy lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Nie budził wątpliwości Sądu, jak również jest utrwalone w orzecznictwie stanowisko, że zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Powód złożył wniosek o zawezwanie do próby ugodowej w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie w dniu 20 stycznia 2014 r. We wniosku tym określono przedmiot żądania, tj. zapłatę kwoty 1.020.517 zł netto tytułem wynagrodzenia z umów zlecenia zawartych z pozwanym, w tym w szczególności tytułem wykazu nr 18 - 7.641 zł netto, wykazu nr 23 - 4.290 zł netto, wykazu nr 25 - 6.135 zł netto. Powyższa sprawa toczyła się pod sygn. akt V GCo 36/14. Pozwanemu doręczono ww. pismo w dniu 13 lutego 2014 r. Na posiedzeniu w dniu 19 marca 2014 r. strony nie zawarły ugody. W ocenie Sądu powód wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej - złożonym w dniu 20 stycznia 2014 r. doprowadził do przerwania biegu terminu przedawnienia w odniesieniu do części wierzytelności o wynagrodzenie, tj. do wartości wynagrodzenia w kwotach netto. Powód przedmiotowym wnioskiem nie objął całego wynagrodzenia, a to nie objął nim wartości podatku VAT. Warto w tym miejscu wskazać, że przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. następuje, co do zasady, w granicach żądania pozwu, czy tak jak w niniejszym przypadku w granicach wniosku o zawezwanie do próby ugodowej. Tym samym brak objęcia całości roszczenia o wynagrodzenie wnioskiem z dnia 20 stycznia 2014 r. spowodował, że w pozostałej części roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Strona pozwana podniosła stosowny

zarzut przedawnienia części roszczenia powoda, który winien zostać uwzględniony przez tutejszy Sąd. W niniejszej sprawie przedawnienie dotyczyło kwoty 4.155,18 zł.

Ponadto z wykazu nr 18 z kwoty 7641zł netto po odjęciu należnych zdaniem Sądu należności kategorii 3 i 4 w kwocie 4253zł pozostają nienależne należności z kat. 1 i 2 w kwocie 3388zł. Po odjęciu z kwoty netto 18066zł tej kwoty 3388zł należy dalej odjąć kwoty z nowo przedłożonej umowy tu pozycje 9 i 17 z wykazu nr 18 na kwotę 371zł netto czyli 456,33zł brutto. Daje to do zasądzenia kwotę 14221,67zł na co składa się należność netto z wykazu 23 w kwocie 4290 netto, z wykazu 25 kwota 6135zł netto i z wykazu 18 kwota 3796,67zł .

Ten wyrok podlegał jednak sprostowaniu , gdyż na skutek omyłki rachunkowej odjęto podwójnie podatek vat od kwoty 371zł netto czyli 456,33zł brutto. Od kwoty 4253zł z wykazu 18 należało odjąć kwotę netto 371zł a nie brutto , co daje 3882zł . Należało więc zasądzić 3882zł +4290zł +6135=14307zł.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Pozwany nie kwestionował terminu, od którego należało liczyć odsetki ustawowe za opóźnienie, tj. od dnia 19 kwietnia 2015 r. (dzień następny po terminie płatności wynikającym z faktury VAT).

W ocenie Sądu żądanie powoda nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 3 k.p.c. jest bezzasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo między strony procesu. Powód wygrał proces w zaokrągleniu 64 %. Łączne koszty procesu wyniosły 5.946 zł. Koszty procesu jakie poniósł powód to łącznie 3.529 zł (w tym 1.112 zł opłaty sądowej od pozwu, 2.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa . Z tego tytułu Sąd w wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1388zł kosztów procesu.

Odnośnie sprawy o zapłatę kwoty **38.406,75zł (pierwotnie VGNC 3245/15) Sąd Rejonowy wskazał dodatkowo, iż** powód wykonywał obsługę prawną pozwanego w zakresie spraw wskazanych w wykazie nr 16 obejmujących sprawy, które nie zostały wyegzekwowane dobrowolnie lub przymusowo na dzień rozwiązania umów. Wykaz nr 16 dotyczył spraw, które wpłynęły do Sądu w okresie od 1998 r. do 2005 r., a które nie zostały wyegzekwowane dobrowolnie lub przymusowo na dzień rozwiązania umów. Sprawy pod numerami 3, 8, 11, 32, 39, 40, 40, 44, 49, 52, 54, 55, 66, 68, 76, 86, 91, 93, 103, 107, 110, 124, 133, 134, 135, 141, 142, 145, 157, 159, 171, 176, 180, 181, 185, 187, 189, 191, 210, 214, 215, 238, 243, 251, 257, 263, 267, 278, 279, 281, 291, 292, 302, 307, 317, 320, 326, 327, 330, 339, 347, 348, 351, 354, 361, 363, 374, 377, 378, 383, 386, 392, 393, 395, 399, 405, 407, 412, 414, 425, 437, 448 i 462 - to sprawy, wszczęte przed 1 grudnia 1999 r. i w których egzekucja została wszczęta również przed 1 grudnia 1999 r. Sprawy pod pozycjami nr 4, 5, 9, 12, 22, 23, 24, **33**, 41, 46, 56, 62, 64, 65, 67, 73, 74, 75, 77, 79, 92, 95, 116, 118, 119, 122, 123, 140, 161, 165, 166, 167, 182, 183, 188, 196, 204, 205, 248, 249, 264, 269, 283, **288**, 290, 293, 294, 300, 313, 313, 31, **331**, 332, 335, 336, 344, 349, 350, 358, 362, 367, 369, 370, 372, 373, 384, 385, **400**, 401, 404, 406, 415, 419, 422, 423, 431, 432, **433**, 440, 441, 443, 444, 452, 453, 456 i 459 to sprawy, wszczęte i w których egzekucja była prowadzona po 1 grudnia 1999 r. Pozostałe pozycje obejmują zaś sprawy zakończone przed 1 grudnia 1999 r., ale w których postępowanie egzekucyjne było wszczęte po tej dacie. Pozycje 38,42,80,107,142,259 to kwota 380zł(70+70+60+60+60+60), a więc prawidłowa kwota netto to 31155zł a brutto to 38320,65zł .

Powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 38.788,05 zł brutto z terminem zapłaty wynoszącym 3 dni - doręczoną pozwanemu w dniu 15 kwietnia 2015 r. Niniejsza faktura VAT dotyczy wynagrodzenia za prowadzenie spraw ujętych w wykazie nr 16.

W dniu 20 stycznia 2014 r. powód złożył w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie pismo zatytułowane „zawezwanie do próby ugodowej”, w którym wniósł o zawezwanie przeciwnika Miejskiego (...) sp. z o.o. w R. do zawarcia ugody, na podstawie której MPK R. miało zapłacić na rzecz powoda kwotę 1.020.517 zł netto, w tym w szczególności tytułem wykazu nr 16

- 31.535 zł netto. Powyższa sprawa toczyła się pod sygn. akt V GCo 36/14. Pozwanemu doręczono ww. pismo w dniu 13 lutego 2014 r. Na posiedzeniu w dniu 19 marca 2014 r. strony nie zawarły ugody.

Sąd Rejonowy częściowo uwzględnił zarzut pozwanego dotyczący objęcia wykazem nr 16 spraw, które nie podlegały aneksowi z dnia 18 lipca 2008 r. Wskazać bowiem należy, że aneks ten dokonywał modyfikacji umowy zlecenia z dnia 1 października 2002 r. oraz umów z dnia 1 grudnia 1999 r., z dnia 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r. Swoim zakresem nie obejmował zaś umowy zlecenia z dnia 22 kwietnia 1998 r. - również dotyczącej zastępstwa procesowego. W odniesieniu do wykazu nr 16 należy dokonać podziału spraw na sprawy wszczęte i zakończone przed 1 grudnia 1999 r. i w stosunku do których nie wszczęto postępowania egzekucyjnego (kategoria 1.), następnie na sprawy zakończone przez 1 grudnia 1999 r., i w których postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte również przed tą datą (kategoria 2.). W stosunku do tej kategorii spraw zastosowanie w pełni miały postanowienia umowy z dnia 22 kwietnia 1998 r. - a zatem powodowi należało się wynagrodzenie wyłącznie w przypadku wyegzekwowania należności pozwanego lub dobrowolnego spełnienia świadczenia przez dłużnika. Należy również wskazać, że w wykazie nr 16 zamieszczone zostały sprawy wszczęte i zakończone po 1 grudnia 1999 r. - w stosunku do których znajdują w pełni zastosowanie zasady ustalone aneksem z dnia 18 lipca 2008 r. (kategoria 3.). Ostatnią kategorią spraw z wykazu nr 16 (kategoria 4.) są sprawy, w których prawomocny nakaz zapłaty zapadł przed 1 grudnia 1999 r., jednakże postępowanie egzekucyjne zostało już wszczęte po 1 grudnia 1999 r. Sąd zastosował analogiczne kryterium tego podziału i uzasadnił, jak w w/ w poprzedniej sprawie. Wynagrodzenie z wykazu nr 16 obejmującego kategorie spraw nr 3 i 4 (przy uwzględnieniu spraw w których nastąpiła zapłata wskazanych w pozycjach nr 38, 42, 80, 107, 142, 259) wyniosło 8.800 zł netto.

Jednak należało uwzględnić zarzut pozwanego, że na podstawie nowo przedłożonej umowy aneks nie ma zastosowania do poz. 33,331,400,433 w sumie 620zł netto. Pozycja 288 jest już późniejsza.

Oceniając zarzut przedawnienia uzasadnił sąd jak w poprzedniej sprawie i uznał, iż w niniejszej sprawie przedawnienie dotyczyło kwoty 7.165,65 zł (38.320,65zł-31155zł).

Od kwoty 8800zł należało odjąć kwotę 620zł netto jako kwotę z nowo złożonej umowy, której zdaniem Sądu aneks nie dotyczy. Wartość żądania pozwu po odjęciu poz. niezadanych przez powoda to również kwota 38320,65 zł jak wylicza pozwany.

W sprawie połączonej pod sygn. poprzednią **V GC 850/16 (V GNC 3245/16) apelację złożył powód**, co do punktu 2.II i III. Zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 161 kpc, poprzez uznanie, iż pismo złożone przez pozwanego na rozprawie w dn. 10/06/2016r. jest załącznikiem do rozprawy, kiedy w rzeczywistości zawierało nowe fakty i dowody, oraz nie spełniało wymogów formalnych załącznika i naruszało zasadę ustności rozprawy;

2. Naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 277 kpc w zw. z art. 161 kpc, poprzez przyjęcie nowego dowodu w postaci Umowy z dn. 2/11/2000r., wprowadzonego do postępowania za pośrednictwem załącznika do rozprawy, kiedy instytucja określona w art. 161 kpc jest instytucją służącą jedynie sprostowaniu oraz uzupełnieniu oświadczeń przedstawionych na rozprawie;

3. Naruszenie przepisów postępowania oraz prawa materialnego tj. art. 233 kpc oraz 65 § 2 kc poprzez wyprowadzenie nielogicznych i niepoprawnych wniosków oraz błędną wykładnię umów łączących strony z dn. 22/04/1998r., 1/12/1999r., 2/11/2000r., 8/06/2001 1/10/2002r., oraz 1/03/2006r. i przyjęcie, że jedna umowa zastępowała drugą, kiedy z okoliczności sprawy w szczególności: objęcie aneksem wszystkich umów, wypowiedzenie wszystkich umów w 2012 oraz z § 7 umowy z dn. 1/10/2002r., a także realizacja umów w dalszym ciągu przez pozwanego, wynikają zupełnie odmienne wnioski, co skutkowało bezpodstawnym dalszym pomniejszeniem kwoty roszczenia o kwotę 620 zł.

4. Naruszenie przepisów postępowania oraz prawa materialnego tj. art. 233 kpc oraz art. 65§2 kc, poprzez wyprowadzenie nielogicznych i niepoprawnych wniosków oraz błędną wykładnię aneksu zawartego pomiędzy

stronami z dn. 18/07/2008r. w szczególności § 5 i bezpodstawne ograniczenie jego obowiązywania, co skutkowało oddaleniem powództwa w części;

5. Naruszenie przepisów postępowania oraz prawa materialnego tj. art. 233 kpc oraz art. 65 § 2 kc, w zw. z art. 328 § 2 kpc poprzez zupełne pominięcie dowodów z przesłuchania powoda na rozprawie w dn. 10/06/2016r. oraz protokołów przesłuchań pozwanego i powoda z dn. 3/09/2014r., i 5/11/2014r. oraz zupełne pominięcie woli stron przy podpisywaniu aneksu a w dalszej kolejności wyprowadzenie niepoprawnych i nielogicznych wniosków, co do zakresu obowiązywania aneksu.

6. Naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego tj. art. 123 § 1 pkt kc w zw. z art. 185 § 1 kpc, poprzez jego błędną wykładnię, i uznanie, że doszło do przedawnienia kwoty podatku VAT, w związku z nie wskazaniem tej kwoty w zawezwaniu do próby ugodowej z dn. 20/01/2014r., kiedy w zawezwaniu do próby ugodowej wyraźnie wskazano, że jest to kwota netto, które to stwierdzenie z łatwością pozwalało na poznanie przez pozwanego wysokości roszczenia i spełnienia warunków określonych w przepisie 185 § 1 kpc. dotyczących zwięzłego oznaczenia sprawy;

7. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 19a pkt 5 ust. 4b Ustawy o podatku od towarów i usług z dn. 11/03/2004r., poprzez jego całkowite pominięcie i nie odniesienie przedmiotowego artykułu do stanu faktycznego rozstrzyganej sprawy, co skutkowało oddaleniem powództwa co do kwoty stanowiącej należny podatek VAT;

8. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 106i pkt 3 ust. 4 Ustawy o podatku od towarów i usług z dn. 11/03/2004r., poprzez jego całkowite pominięcie i nie zastosowanie przedmiotowego przepisu do rozstrzyganej sprawy a tym samym przyjęcie, że nastąpiło przedawnienie, co do kwoty stanowiącej podatek VAT w związku z nieujęciem tej kwoty w zawezwaniu do próby ugodowej, kiedy w dacie wystąpienia z zawezwaniem do próby ugodowej nie powstał dla powoda obowiązek podatkowy ani też obowiązek do wystawienia faktury;

9. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 5 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług, poprzez jego niezastosowanie skutkujące oddaleniem powództwa, podczas gdy usługi świadczone przez powoda na rzecz pozwanego, podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, zatem zasadzone roszczenie, jako nieprzedawnione, powinno być powiększone o podatek VAT zgodnie z wystawioną fakturą oraz żądaniem pozwu;

10. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 5 kc, poprzez jego niezastosowanie, i pomniejszenie należnego wynagrodzenia powodowi o podatek VAT, kiedy taki zarzut podniesiony przez pozwanego jest czynieniem ze swego prawa użytku, pomimo, że jest on sprzeczny ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem oraz z zasadami współzycia społecznego.

11. Błąd wyliczenia kwoty zasądzonej, i pominięcie przy obliczeniu kwoty 540zł., tj. z pozycji nr 275, 298, 321, 359 Wykazu nr 16, które to kwoty zostały pominięte, pomimo, przyjętej interpretacji umów przez Sąd I instancji oraz błąd w wyliczeniu kosztów sądowych. Sąd obliczył bezpodstawnie koszty pozwanego na kwotę (...), kiedy koszty te faktycznie wyniosły (...), ((...) koszty zastępstwa procesowego i opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz koszty postępowania zażaleniowego w kwocie 385, co powoduje dalsze błędne wyliczenie kosztów zasądzonych od powoda).

Na tej podstawie powód wniosł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 2 II i III tj. w części oddalającej powództwo, poprzez uwzględnienie powództwa w dalszej części i zasądzenie od pozwanego kwoty 30.226,75zł. wraz z odsetkami, oraz kosztów postępowania za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, co do części kwoty, w której, Sąd I instancji oddalił powództwo;

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych

ewentualnie o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku w w/w części i przekazanie sprawy sądowi

I instancji do ponownego rozpoznania.

Powód w apelacji w sprawie pod sygn. V Gc 254/16 (V GNC 2728/15) co do punktu 1. II i III tj. w części oddalającej powództwo co do kwoty 7.914,18 zł oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego, które miały istotny wpływ na wynik postępowania, w szczególności:

- art. 161 kpc w zw. z art. 210 kpc w zw. z art. 207 § 3 kpc poprzez uznanie, iż pismo strony pozwanej złożone na rozprawie i zatytułowane jako załącznik do protokołu było w istocie załącznikiem, podczas gdy w rzeczywistości była to próba obejścia przepisów postępowania i naruszenie zasady ustności rozprawy, gdyż przedstawione pismo było pismem procesowym strony z uwagi na nie spełnianie przez ww pismo wymogów formalnych załącznika i nie przedstawienie stanowiska strony wyrażonego w tym piśmie w formie ustnej wypowiedzi na rozprawie, co skutkowało oddaleniem roszczenia co do kwoty 371 zł oraz co do podatku vat od całej żądanej kwoty.

- art. 227 kpc w zw. z 217 § 2 kpc poprzez dopuszczenie na rozprawie dowodu w postaci umowy bez daty zarejestrowanej w Generalnym Rejestrze Umów pozwanego z dniem 2.11.2000r. podczas gdy Sąd winien pominąć spóźniony dowód i twierdzenia związane ze spóźnionym dowodem, a zgłoszony przez stronę pozwaną dowód w postaci ww umowy był znany stronie pozwanej na etapie składania sprzeciwu od nakazu zapłaty, a nawet wcześniej, więc jako spóźniony winien być pominięty, co skutkowało oddaleniem roszczenia co do kwoty 371 zł
- art. 236 kpc w zw. z art. 328 kpc poprzez niewydanie postanowienia o dopuszczeniu albo odmowie dopuszczenia dowodu w postaci protokołów z zeznań świadka W. P. dołączonych do pisma procesowego pełnomocnika powoda w drugiej z połączonych spraw i nie ustosunkowanie się do nich w uzasadnieniu wyroku
- art. 233 § 1 kpc poprzez błędną ocenę dowodów w postaci zeznań powoda i uznanie, że nie wnoszą one do sprawy istotnych informacji, podczas gdy stanowiły wyjaśnienia odnośnie woli stron przy sporządzaniu aneksu z 2008 r., którego zakres obowiązywania ma istotne znaczenie w niniejszej sprawie
- art 233 kpc polegający na błędnej ocenie materiału dowodowego, w szczególności aneksu z dnia 18.07.2008 r., poprzez przyjęcie, że nie odnosił się on do umowy zlecenia z dnia 22.04.1998 r., oraz do okresu od 2.11.2000r. do 8.06.2001r. kiedy to strony zawarły kolejną umowę zlecenia, podczas, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy na to nie pozwalał.
- art. 233 kpc polegający na dokonaniu oceny materiału zgromadzonego w sprawie z pominięciem jego istotnej części skutkujące wydaniem orzeczenia oddalającego część roszczenia powoda, w szczególności:
  - a) pism pozwanego z dnia 14.02.2013 r., 10.04.2013 r., 17.05.2013 r., 19.08.2013 r., 14.10.2013 r. i 19.11.2013 r. wraz załącznikami, z których wynika, że strony jeszcze w 2013 r. rozliczały sprawy, które były prowadzone na mocy umowy z 1998r.
  - b) protokołów z zeznań W. P.
  - c) zeznań powoda złożonych na rozprawie

które to zeznania miały istotne znaczenie przy ocenie woli stron przy zawieraniu aneksu z 2008 r.

- art. 233 § 1 poprzez błędną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i uznanie, że doszło do przedawnienia podatku vat i zasądzenie wynagrodzenia w kwotach netto

2. Naruszenie przepisów procesowych mające istotny wpływ na wynik postępowania oraz przepisów prawa materialnego

- art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 65 § 2 kc. polegające na błędnej wykładni woli stron przy zawieraniu umów, jak i również oceny pism wypowiedzących umowy i przyjęcie, że każda następną umowa zawierana pomiędzy stronami zastępowała poprzednią podczas, gdy z materiału zgromadzonego w sprawie wynika, że funkcjonowały one w obrocie równoległe
- art. 123 § 1 pkt 1 kc w zw. z art. 185 kpc, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że zawezwanie do próby ugodowej z dnia 20.01.2014 r. przerwało bieg przedawnienia jedynie, co do kwoty netto wskazanej w wykazach dołączonych do pozwu i że nastąpiło w związku z tym przedawnienie podatku vat od tej kwoty podczas gdy w treści zawezwania do próby ugodowej wyraźnie wskazane jest, że podana kwota jest kwotą netto i pozwany z łatwością mógł obliczyć kwotę brutto co spełniało wymogi związku określenia sprawy.

3. Naruszenie przepisów prawa materialnego

- art. 19a pkt 5 ust. 4b w zw. z art. 106i pkt 3 ust. 4 ustawy o podatku od towarów i usług poprzez jego niezastosowanie na gruncie niniejszej sprawy i uznanie, że nastąpiło przedawnienie podatku vat w związku z określeniem w zawezwaniu do próby ugodowej kwoty netto, podczas gdy do powoda mają zastosowanie przepisy szczególne ustawy o podatku vat i nie był on zobowiązany do wystawienia faktury vat w chwili zawezwania do próby ugodowej, zatem mógł na tamten moment określić kwotę w zawezwaniu w wartości netto, a dopiero następnie powiększyć ją o podatek vat.

-art. 5 kc. poprzez jego niezastosowanie i wydanie orzeczenia, w którym wynagrodzenie powoda zostało pomniejszone o podatek vat, a w niektórych sprawach doprowadziło do sytuacji w której nie dostał on w ogóle wynagrodzenia za wykonaną przez siebie pracę, co jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego

-zmianę zaskarżonego wyroku w ww punktach i uwzględnienie powództwa także w części oddalonej przez Sąd I instancji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda w całości kosztów procesu za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

ewentualnie:

-uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie w tej części sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temuż Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok Sądu Rejonowego w części dot. punktu I i III zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 365 kpc poprzez błędne jego zastosowanie i uznanie, że w niniejszej sprawie przesądzona jest kwestia ważności zapisów umowy łączącej strony,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, polegające na błędnej wykładni art. 119 kc w zw. z art. 120 § 1 zd. drugie kc w zw. z art. 58 § 1 i 3 kc poprzez uznanie, że zapisy zawarte w § 4 ust. 2 zd. 2 umowy – zlecenie z dnia 1.10.2002 r. oraz § 3 ust. 2 zd. 2 umowy zlecenia z dnia 1.12.1999 r. wprowadzone na podstawie aneksu do umów zlecenia z dnia 1.10.2002r. oraz z dnia 1.12.1999r. ,z dnia 8.06.2001 r. i 1.03.2006 r. nie są nieważne z mocy prawa,
3. naruszenie przepisów prawa materialnego, poprzez błędną wykładnię art. 65 § 1 i 2 kc i dokonanie wykładni zapisów wprowadzonych aneksem z dnia 18.07.2008 r. w sposób naruszający zasady wykładni oświadczeń woli i w rezultacie wskazanie, że zmiana zapisów wprowadzona aneksem z dnia 18.07.2008 r. dotyczy wszystkich umów o zastępstwo, a więc z dnia 1.12.1999 r. , z dnia 8.06.201 r. oraz z dnia 1.03.2006 r. , a nie tylko do umowy o zastępstwo z dnia 1.12.1999 r. ,

4. naruszenie przepisów prawa materialnego, poprzez błędne niezastosowanie art. 120 § 1 zd. drugie kc i w konsekwencji uznanie, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął się od dnia w którym upływał 6 – miesięczny termin wypowiedzenia umów zawartych między stronami,
5. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 328 § 2 kpc poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia wyroku, a więc nieodniesienie się w uzasadnieniu do zarzutu nieważności § 5 aneksu z dnia 18.07.2008 r. , co wskazuje na nierozpoznanie sprawy w tym zakresie i jest równoznaczne z niezawarciem w uzasadnieniu wyroku wyjaśnienia podstawy prawnej wydanego rozstrzygnięcia,
6. naruszenie przepisów prawa materialnego, poprzez błędne niezastosowanie art. 58 § 2 i 3 kc w zw. z art. 353¹ kc i art. 5 kc i w rezultacie nieuznanie § 5 aneksu z dnia 18.07.2008 r. za sprzecznego z zasadami współzycia społecznego, a więc za zapis nieważny z mocy prawa,
7. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z zebranych w sprawie materiałem dowodowym polegająca na uznaniu, iż powód znajdował się w opóźnieniu od 21.02.2014r. pomimo, że nie były wówczas wystawione fv
8. naruszenie przepisów postępowania , a mianowicie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 102 kpc w zw. z art. 5 kc poprzez zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów zastępstwa procesowego, które nie były niezbędne do celowego dochodzenia praw, a zostały wygenerowane ponad zrozumiałą potrzebę.

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie, zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniósł w uzasadnieniu apelacji nowy zarzut braku legitymacji czynnej powoda w stosunku do należności powoda odnoszących się do umów zawartych przez spółkę cywilną za okres do 8.06.2001r., kiedy to nowo powstały podmiot spółka partnerska zawarła z pozwanym kolejną umowę zlecenia , nie będąc następcą prawnym wcześniejszych umów. Zawniósł nowe dowody na tę okoliczność i dokonał na nowo przeliczenie należności co do których powód nie miał legitymacji czynnej.

W odpowiedziach na apelacje strony wzajemnie wniosły o ich oddalenie w całości i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. Powód wniósł m.in. o oddalenie nowych wniosków dowodowych, które mogły i winny zostać zgłoszone w I instancji, a w razie uwzględnienia ich przez sąd odwoławczy, zawniósł nowe dowody z dokumentów celem wykazania swej pełnej legitymacji czynnej jako jego zdaniem następcą spółki cywilnej.

Pismami z dnia odpowiedni 13.11 i 25.11.16r. powód cofnął apelacje odnośnie niezasadzenia przez sąd kwot równowartości podatku vat, tj. co do kwoty 7.181,75 zł i kwoty 4.155,18 zł z odsetkami od nich.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się zasadna w części.

Sąd II instancji w całości mianowicie podzielił zarzut pozwanego, iż aneks z dnia 18.07.2008 roku nie odniósł skutku zmieniającego w stosunku do umowy z dnia 22.04.1998r. Powód jako profesjonalista w dziedzinie formułowania umów , w tym umów obsługi prawnej, a jednocześnie autor projektu w/w aneksu winien był tak sformułować jego postanowienia, by nie było wątpliwości, do jakich wcześniej zawartych przez strony umów obsługi prawnej się on odnosi. Aneks ten wyraźnie w swej treści wskazywał na zmianę umów z dnia 1.12. 1999r. z późn. zm., co należało odnieść także do kolejnej umowy zawartej przez s.c. (...) z dnia 2.11.2000r. oraz do umów zawartych już przez spółkę partnerską z dnia 8.06.2001r, z dnia 1.10.2002r. i 1.03.2006r. Aneks w żaden sposób nie przywoływał natomiast umowy z dnia 22.04.1998r., a tłumaczenie powoda , iż przy formułowaniu aneksu zapomniał wymienić w/w umowy w treści Aneksu tym bardziej potwierdza ocenę, iż owe „zapomnienie” czy „przeoczenie” przesądziło , iż nie można go stosować do umowy z 1998r. W konsekwencji sąd odwoławczy podzielił w całości argumentację pozwanego zaprezentowaną w sprzeciwach od nakazów zapłaty w zakresie, iż z wykazu nr 18 należności powstałe pod rządem

umowy z 22.04.1998r. w wysokości łącznie 5.340 zł netto rządziły się starymi zasadami , a więc wynagrodzenie było należne powodowi po wyegzekwowaniu tych kwot, do czego nie doszło i w tej części powództwo podlegało oddaleniu jako przedwczesne. Po zsumowaniu należnych powodowi kwot: z wykazu nr 18: 2301 zł netto, wykazu nr 23 i 25: kwoty netto w całości jako odnoszące się do okresu po dacie 1.12.1999r. dało to kwotę jak w pkt a 1.III wyroku : 12.762 zł (18.066 zł netto z fv – 5340 zł netto). Powyższe rozważanie w analogiczny sposób odnosi się do należności z wykazu nr 16: powodowi należała się w sumie kwota 7.790 zł jako te należności, które powstały pod rządem umowy z dnia 1.12.1999r i późniejszych umów. Sąd Okręgowy nie podziela tych rozważań sądu I instancji, które odnoszą się do wyszczególnionych przez ten sąd 3 kategorii należności podzielonych jako koszty procesu, klauzulowe i egzekucyjne w zależności od daty wszczęcia danego etapu postępowania pod rządem umowy z 1998r. i następnych. Zważyć należy, iż o tym , którą umowę należy stosować do poszczególnych roszczeń powoda decyduje data wniesienia sprawy do sądu , a nie charakter tych kosztów : procesowe, klauzulowe i egzekucyjne, bowiem to ze sprawy sądowej wynikają te wszystkie kategorie kosztów myśl nie tylko wykładni językowej § 3 umowy z 1998 oraz z 1999r., ale i treści pełnomocnictwa procesowego i art. 91 kpc. Innymi słowy jeżeli sprawa została założona w sądzie w dacie obowiązywania umowy z 1998r., to wynikiem z niej koszty w postaci wynagrodzenia radcowskiego na każdym etapie postępowania, nawet, gdy zostały zasądzone , czy przyznane (np. egzekucyjne) pod rządem umów późniejszych, rządzą się zasadami wynikającymi z umowy z dnia 22.04.1998r. Takie stanowisko pozostaje spójne z twierdzeniem powoda w odpowiedzi na apelację, iż kolejne umowy nie zmieniały poprzednich, na co wskazuje również intencja stron przy zawieraniu aneksu, w którym przywołano wszystkie umowy, za wyjątkiem umowy z 2.11.2000r. , która na mocy § 7 umowy z dnia 1.10.2002r. utraciła ważność z datą podpisania tej umowy, tj. w dacie 1.10.2002r. Niemniej koszty wynagrodzenia powoda ze spraw założonych pod rządem tej umowy zostały objęte aneksem z 2008r., skoro skutek jej rozwiązania nastąpił ex nunc z datą początkową 1.10.2002r. , a aneks na nią się powoływał poprzez zapis: „z późn. zm.”

W pozostałej części zarzuty apelacji pozwanego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd w pierwszej kolejności pominął zarzut apelacji i związane z nim nowe dowody w zakresie braku legitymacji czynnej powoda jako spóźniony na podst. art. 381 kpc. Zdaniem sądu twierdzenie to należało podnieść i można było to zrobić w I instancji. Zarzut ten bowiem był dlatego spóźniony, że jego podniesienie powodowało konieczność zgłoszenia nowych dowodów na etapie apelacji, co pozostawało w sprzeczności z zasadą art. 381 kpc. Z tych względów Sąd Okręgowy pomijając twierdzenie pozwanego o braku legitymacji czynnej powoda w odniesieniu do spraw sprzed daty zawarcia umowy obsługi prawnej, zawartej przez spółkę partnerską oraz wszystkie wnioski dowodowe obu stron procesu zgłoszone w tym przedmiocie w apelacji i odpowiedzi na apelację sprawę tę oceniał tak , jakby powód tę legitymację posiadał jako następca prawny spółki cywilnej.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację pozwanego w niniejszej sprawie nie dopatrzył się naruszenia przez Sąd Rejonowy powołanych w apelacji pozostałych przepisów.

Niezasadnym był zarzut naruszenia art. 328 kpc poprzez nieodniesienie się w uzasadnieniu do zarzutu nieważności § 5 aneksu z dnia 18.07.2008 r. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być zasadny tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska sądu, a braki uzasadnienia w zakresie na przykład poczynionych ustaleń faktycznych muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Powyższe w przedmiotowej sprawie nie miało zaś miejsca. Treść uzasadnienia Sądu Rejonowego pozwala bowiem na weryfikację ustalonych przez Sąd ten faktów i motywów dla jego rozstrzygnięcia również w zakresie dokonanej przez Sąd ten oceny zarzutów pozwanego zawartych w sprzeciwie.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 365 kpc to wskazać należy , iż Sąd Rejonowy zanalizował zarzut nieważności zapisów aneksu z dnia 18.07.2008 r. zmieniającego § 4 ust. 2 zd 2 zlecenia z daty 1.10.2002 r. oraz § 3 ust. 2 zd. 2 zlecenia z dnia 1.12.1999 r. wskazując , iż był już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie / sygn. akt VI GC 6/13/ i Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie /sygn. akt I ACa 353/13/ , które w ocenie Sądu Rejonowego miało charakter prejudycjalny, przytaczając argumentację wyrażoną w tamtych rozstrzygnięciach, opowiadającą się przeciwko uznaniu nieważności i przyjmując związaną z nimi w myśl art. 365 § 1 kpc. Sąd Okręgowy podziela

stanowisko odnośnie kwestii prejudycjalności, wyrażone także uprzednio przez Sąd Okręgowy orzekający w sprawie o sygn. akt VI Ga 28/15. Można tylko powtórzyć, iż przedmiot i zakres prejudycjalności został oznaczony przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie orzekający w w/w sprawie co do apelacji, który wyraźnie wskazał, iż o stosunku mającym cechy stosunku prejudycjalnego można mówić pomiędzy orzeczeniem w tamtejszej sprawie, a każdym powództwem o zapłatę wytoczonym w oparciu o umowę zlecenia wymienioną we wniesionym w tamtej sprawie pozwem. Pozwem zaś w tamtej sprawie objęto badanie właśnie zapisów § 4 ust. 2 zdanie 2 umowy zlecenia z dnia 01.10.2002r. oraz § 3 ust. 2 zdanie 2 umowy zlecenia z dnia 1 grudnia 1999r. wprowadzone na podstawie aneksu z dnia 18 lipca 2008r. - w kontekście zbadania jego ważności w zakresie sprzeczności z prawem w związku z zastrzeżonym warunkiem (art.58 § 1 kc w związku z art. 89 kc), oraz sprzeczność z zasadami współzycia społecznego (58 § 2 kc) w kontekście przesłanek z art. 353¹ kc. W tym to zakresie Sąd Okręgowy w tamtej sprawie uznał, iż brak podstaw do stwierdzenia, iż przedmiotowe postanowienia są dotknięte wadą nieważności skoro przedmiotowe postanowienie uznać należało za element składowy umowy nie noszący cech warunku w rozumieniu art. 89 kc. Brak również podstaw dla stwierdzenia, iż badana regulacja była sprzeczna z zasadami współzycia społecznego skoro nie naruszała ona równowagi między stronami także zważywszy, iż obie strony były podmiotami profesjonalnymi, prowadzącymi wieloletnią działalność gospodarczą, a strony kształtując stosunek obligacyjny działały z dostatecznym rozeznaniem licząc się z konsekwencjami prawnymi przyjętych postępowań umownych. Przedmiotowy aneks w sposób wyraźny wskazywał, iż wolą stron było wprowadzenie zmiany o określonych konsekwencjach prawnych i finansowych dla ich obu. Ujęcie niniejszego jest jasne, precyzyjne i czytelne oraz zrozumiałe również stosując miernik przeciętnego odbiorcy, nawet nie profesjonalisty. Tym samym brak podstaw dla stwierdzenia, iż ta regulacja w swej treści sprzeciwiała się właściwości, naturze stosunku, jak i ustawie oraz zasadom współzycia społecznego. Sama okoliczność podpisania niekorzystnego dla pozwanego aneksu, jako że zakończenia współpracy wiązałyby się z dodatkowym obciążeniem finansowym, nie czyniła jego zapisów nieważnymi z mocy prawa jako sprzecznymi z zasadami współzycia społecznego. Niniejsza argumentacja jest aktualna również w zakresie par. 5 aneksu z dnia 18 lipca 2008r.

Nie zasługiwał na uwzględnienie kolejny zarzut apelacji, a to art. 119 kc w zw. z art. 120 § 1 zd. drugie kc w zw. art. 58 § 1 i 3 kc poprzez uznanie przez sąd I instancji, że zapisy zawarte w § 4 ust. 2 zd. 2 umowy – zlecenie z dnia 1.10.2002 r. oraz § 3 ust. 2 zd. 2 umowy zlecenia z dnia 1.12.1999 r. wprowadzone na podstawie Aneksu nie są nieważne z mocy prawa jako że ta interpretacja prowadzi do zakazu zmieniania terminów przedawnienia roszczeń.

Wbrew twierdzeniom apelującego brak podstaw do przyjęcia naruszenia zakazów z treści art. 119 kc, zgodnie z którym terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Sporny aneks nie dotyczył przedłużania, ani zmieniania terminów przedawnienia. W umowach z dnia 1 grudnia 1999r. , z dnia 8 czerwca 2001r. i z dnia 1 marca 2006r. strony ustaliły, iż wynagrodzenie będzie wypłacane po wyegzekwowaniu zasądzonych należności, dalsze koszty związane z nadaniem klauzuli wykonalności jak i przyznane przez komornika w postępowaniu egzekucyjnym dla zleceniobiorcy również będą wypłacone po ich wyegzekwowaniu. Aneksem z dnia 18 lipca 2008r. strony ustaliły, iż wynagrodzenie będzie wypłacane po wyegzekwowaniu zasądzonych należności na podstawie faktury VAT gotówką lub przelewem. W wypadku rozwiązania umowy o obsługę prawną przez którąkolwiek ze stron, zleceniodawca zobowiązuje się do zapłaty na rzecz zleceniobiorcy zasądzonych przez Sąd w jego orzeczeniach na jego rzecz kosztów zastępstwa prawnego zleceniobiorcy, które nie zostały mu przez zleceniodawcę zapłacone i które nie zostały wyegzekwowane od dłużników; § 3 ustę 3 - dalsze koszty związane z nadaniem klauzuli wykonalności, jak i przyznane przez komornika w postępowaniu egzekucyjnym dla zleceniobiorcy również będą wypłacone po ich egzekwowaniu. § 3 ust. 2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio. W § 2 aneksu z dnia 18.07.2008 r. strony ustaliły, że w przypadku rozwiązania umowy z dnia 1.10.2002 r. zleceniodawca zobowiązał się do zapłaty zasądzonych przez Sąd kosztów zastępstwa procesowego , niezapłaconych przez zleceniodawcę ani nie wyegzekwowanych od dłużników. Pierwotnie ta umowa przewidywała na wypadek wygaśnięcia umowy zapłatę zasądzonych orzeczeniami kosztów zastępstwa procesowego, klauzulowego i w postępowaniu egzekucyjnym , w zakresie, w jakim wpłynęły na konto zleceniodawcy w wyniku działań zleceniobiorcy.

Umowa stron nie może zmieniać zasad przedawnienia danego roszczenia. Strony spornym aneksem zmodyfikowały przesłanki powstania roszczenia o zapłatę zasądzonych w tytułach egzekucyjnych kosztów zastępstwa roszczenia,

dołączając odrębną przesłankę roszczenia o zapłatę kosztów zastępstwa procesowego, w odmiennych okolicznościach, a to rozwiązania umowy o obsługę prawną. Aneks dotyczący odmiennej sytuacji, w zakresie wynagrodzenia, a to w wypadku rozwiązania umowy stwarzając możliwość żądania należności z tytułu kosztów zastępstwa procesowego, także tej niewyegzekwowanej na rzecz zleceniodawcy. Czynność prawna w postaci rozwiązania umowy pozostawała bez wpływu na skrócenie bądź przedłużenie terminu przedawnienia należności powoda w stosunku do pozwanego. Stanowiła ona zdarzenie, od którego rozpoczyna bieg termin przedawnienia t.j. powstała prawna możliwość skutecznego żądania przez wierzyciela spełnienia przez dłużnika świadczenia. Aneks przyznawał innymi słowy powodowi nowe roszczenie o wynagrodzenie z tytułu należności niewyegzekwowanych.

Niezasadnym był także kolejny, związany z powyższym zarzut, a to naruszenia art. 120 § 1 zd. drugie kc i przyjęcie początku biegu przedawnienia wraz z upływem 6 miesięcznego terminu wypowiedzenia obu umów. Bezpodstawne są zarzuty wywodzące początek terminu z datą podpisania aneksu, a nie z datą rozwiązania umów zlecenia. Powód mógł żądać zapłaty, zgodnie z ustaleniami spornego aneksu odnośnie niewyegzekwowanych kosztów zastępstwa, dopiero od daty rozwiązania umów. Innymi słowy dopiero to zdarzenie dawało powodowi prawo do żądania nowego, dodatkowego wynagrodzenia, przewidzianego właśnie na wypadek rozwiązania umów zlecenia. Było to inne roszczenie o wynagrodzenie niż roszczenie zdefiniowane w pierwotnej umowie, przed wprowadzeniem aneksu. W tym przedmiocie sąd II instancji podziela argumentację prawną SR w Rzeszowie w sprawie V Gc 249/14. Bieg terminu przedawnienia roszczenia nie może się rozpocząć przed datą jego powstania, a do tego prowadziłby pogląd pozwanego, traktujący wypowiedzenie umowy jako „czynność” w rozumieniu art. 120 § 1 zd.2 kc. Tą czynnością bowiem powodującą wymagalność roszczenia nie jest bowiem wypowiedzenie umowy (wypowiedzenie powoduje tylko powstanie roszczenia o zapłatę wynagrodzenia), lecz wezwanie do zapłaty, skoro strony w aneksie nie określiły terminu zapłaty wynagrodzenia po rozwiązaniu umowy (art. 455 kc). Pozwany umowę z dnia 1.10.2002 r. wypowiedział w dniu 28.07.2011 r. , a uległa ona rozwiązaniu w dniu 28.01.2012 r. , dwuletni termin przedawnienia / art. 751 pkt 1 kc/ zakończyłby się w dniu 28.01.2014 r. odnośnie umowy z dnia 1.12.1999 r. z późniejszymi umowami zmieniającymi z dnia 8.06.2001 r. i 1.03.2006 r. zostały wypowiedziane w dniu przez powoda w dniu 14.02.2012 r. , termin przedawnienia upływałby w dniu 14.02.2014 r. Zawezwanie do próby ugodowej złożono w Sądzie w dniu 20.01.2014 r., co przerwało bieg terminu przedawnienia w myśl art. 123 § 1 ust. 1 kc w zakresie wynagrodzenia w kwocie netto, zasądzonej wyrokiem Sądu I instancji.

Niezasadnym był zarzut kwestionujący datę popadnięcia w opóźnienie w zapłacie przez pozwanego. Istotnie samo powstanie możliwości żądania zapłaty nie oznacza postawienia wierzytelności bezterminowej /art. 455 kc/, a z taką mamy do czynienia w niniejszej sprawie w stan wymagalności. Jako że zawezwanie do próby ugodowej obejmujące należność objętą pozwem w sprawie niniejszej zostało doręczone pozwanemu w dacie 20.04.2014 r. to począwszy od dnia następnego należało uznać, że pozwany pozostawał w opóźnieniu stąd Sąd Rejonowy prawidłowo zasądził odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia /art. 481 kc/ od dnia 21.04.2014 r. Niezasadna była argumentacja apelacji uzależniająca zapłatę od wystawienia faktury VAT. Jak to wyżej sąd uzasadnił, w stan wymagalności stawiało już wezwanie do zapłaty, mające miejsce przed datą wystawienia faktury. Jednocześnie wbrew argumentom apelacji same strony nie uzależniły wymagalności wierzytelności z tytułu zapłaty wynagrodzenia należnego w związku z rozwiązaniem umowy zlecenia, od wystawienia przez powoda faktury VAT właśnie. Zapis, na który powoływał się apelujący, dotyczył wynagrodzenia należnego po wyegzekwowaniu zasądzonych należności.

Niezasadnym był kolejny zarzut, a to naruszenia art. 65 § 1 i 2 kc poprzez przyjęcie przez SR, iż sporny aneks dotyczy wszystkich umów, a nie wyłącznie umowy z daty 1.12.1999 r. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie także argumentację Sądu I instancji. Stanowisku pozwanego przeczy w ocenie Sądu Okręgowego już sama treść aneksu z daty 18.07.2008 r. wyraźnie odwołującego się do umów zlecenia z dnia 1.10.2002 r. oraz z dnia 1.12.1999 r. z dnia 8.06.2001 r. i 1.03.2006 r. , a także powołanie już w treści aneksu (par. 3 ust. 1) nie tylko regulacji zawartej w treści § 3 ust. 2 i 3 umowy z dnia 1.12.1999r. , ale i późniejszych zmian odnoszących się do treści tych przepisów. Trzeba natomiast wskazać, iż właśnie analogiczna regulacja (treść przepisów) jak w par. 3 ust. 2 i 3 umowy z dnia 1.12.1999r. została zawarta w par. 3 ust. 2 i 3 umów z dnia 8.06.2001 r. i 1.03.2006, tyle, że przy zmianie podmiotów stanowiących strony tych umów tj. Kancelarią Radców Prawnych S. i (...) sp p., a pozwanym. Tożsame strony zawierały

już również aneks z dnia 18.07.2008r. Powyższe pozwala na stwierdzenie, iż intencją stron było objęcie aneksem z dnia 18.07.2008r. § 3 ust. 2 i 3 również umów z dnia 8.06.2001 r. i 1.03.2006 r. Odmienna interpretacja również w pryzmacie tytułu aneksu, ale i wykładni logicznej i celowościowej tego aneksu nie broni się.

W przedmiocie zarzutu naruszenia art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 102 kpc w zw. z art. 5 kc to okazał się on niezasadny. Stosownie do art. 98 § 3 kpc do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie. Przepis art. 98 kpc w § 1 ustanawia dwie zasady ponoszenia kosztów sądowych: zasadę zwrotu kosztów celowych oraz zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania (procesu). Powyższe zasady zostały spełnione przez powoda. Pozwany zarzucił, iż powód generuje koszty postępowania bowiem dzieli roszczenie: w ciągu miesiąca złożono 17 pozwów, zamiast jednego, a powód dzieli roszczenia z poszczególnych wykazów, a nawet faktur. W ocenie Sądu Okręgowego, zważywszy na procesową możliwość ujęcia roszczenia w wielości pozwów, biorąc pod uwagę charakter roszczenia powoda, rozległość koniecznego dla zebrania materiału dowodowego stanowiącego załącznik do pozwu, zasadnie podnoszony przez stronę powodową, związany z przygotowaniem pozwu nakład pracy, czas, konieczność usystematyzowania dokumentacji załączanej do danego pozwu, brak podstaw, by stwierdzić, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki dla przyjęcia braku podstaw dla ich zasądzenia, stosownie do wyniku sprawy. Przedmiotowe sprawy założona na podst. spraw z wykazów nr 16, 18, 23 i 25 liczą w sumie XI tomów, zatem zbiorcze złożenie pozwu na wszystkie wykazy znacznie utrudniłoby również i sądowi rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy, zwłaszcza, że poszczególne wykazy obejmują różne okresy zasądzonych kosztów zastępstwa w postępowaniach sądowych, klauzulowych i egzekucyjnych, odnoszących się do poszczególnych umów obsługi prawnej. Już tylko połączenie 2 spraw do wspólnego rozpoznania, zwłaszcza w sytuacji, gdy w obu sprawach powoda reprezentowali inni pełnomocnicy wymagało od obu sądów zwiększonego nakładu pracy, żeby szczegółowo rozliczyć należne powodowi kwoty z poszczególnych wykazów.

Odnosząc się natomiast do apelacji powoda, sąd odwoławczy podzielił zarzut w zakresie odnoszącym się do oceny sądu I instancji co do należności podlegających regulacji umowy z dnia 2.11.2000r., a więc za okres 2.11.2000r. – 8.06.2001r. Sąd Rejonowy w żaden sposób nie uzasadnił, dlaczego wobec tych należności należało stosować stare zasady wynagradzania powoda, a więc dlaczego aneks z 2008r. nie odnosił się do tej umowy. Zważyć należy, iż umowa z dnia 2.11.2000r. stanowiła zmianę umowy z dnia 1.12.1999r., na co wprost wskazuje aneks, następnie została rozwiązana umową z dnia 1.10.2002r., do której to umowy aneks miał już literalnie wprost zastosowanie. W konsekwencji do należności tych należało stosować aneks z 2008r., co Sąd Okręgowy już wyżej uzasadniał, zatem niezasadnie sąd pomniejszył należność powoda z wykazu nr 18 o kwotę 371 zł, a z wykazu nr 16 o kwotę 620 zł.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów apelacyjnych co do pominięcia w ustaleniach faktycznych dowodu z zeznań strony powodowej oraz protokołu zeznań św. W. P., złożonych w poprzedniej prawomocnie rozpoznanej przez sądy obu instancji sprawie. Po pierwsze dopuszczenie dowodu z zeznań świadka złożonego w innej sprawie narusza zasadę ustności i bezpośredniości postępowania dowodowego z osobowych środków dowodowych, po drugie nawet dopuszczenie tego dowodu przy braku sprzeciwu strony przeciwnej, nic do sprawy nie wносиło. Świadek ten składał zeznania na okoliczność wykładni zapisów aneksu, ale w innym stanie faktycznym, mianowicie, gdy przedmiotem żądania pozwu były należności powstałe po dacie zawarcia umowy przez spółkę partnerską z dnia 8.06.2001r. Brak było zeznań w/w świadka na okoliczność wykładni § 5 aneksu w kontekście wcześniejszych umów, zwłaszcza tej z 1998r., nie objętej treścią tego aneksu. Dodać tylko wypada, iż zdaniem Sądu Okręgowego zapis § 5 aneksu można było odnosić tylko do umów wskazanych w tym aneksie oraz umowy z dnia 2.11.2000r. jako stanowiącej zmianę umowy z 1.12.1999r. Tym samym błędna jest interpretacja powoda § 5 aneksu z 2008 roku, że dotyczy on wszystkich nierozliczonych spraw na dzień jego zawarcia, a więc również roszczeń z umowy z 1998r. Dodać należy, wbrew twierdzeniom powoda, iż rozstrzygnięcia w poprzednich sprawach wskazanych w uzasadnieniu pozwu, zwłaszcza ocena treści § 5 aneksu dokonana przez SR w sprawie V Gc 249/14 jako odnoszące się do „wszystkich” spraw niezapłaconych odnosiła się do innego stanu faktycznego, tj. gdy przedmiotem tamtej sprawy były należności ze spraw sądowych założonych po dacie zawarcia aneksu.

Nie sposób podzielić argumentacji powoda, iż sąd traktując pismo procesowe złożone na rozprawie jako załącznik do protokołu naruszył zasadę ustności i z tego powodu nieprawidłowo oddalił powództwo co do kwot z umowy z

dnia 2.11.2000r. oraz uwzględnił zgłoszony tam po raz pierwszy nowy wniosek dowodowy z w/w umowy i zarzut przedawnienia co do podatku Vat. Po pierwsze zarzut przedawnienia można wywieźć na każdym etapie postępowania sądowego, zwłaszcza gdy nie wymaga on uzupełnienia postępowania dowodowego w rozumieniu art. 207 § 6 kpc oraz w dowolnej formie, również piśmie procesowym, a jest nim także załącznik do protokołu, po drugie co do podatku Vat w tej części apelacja powoda została skutecznie cofnięta. Z tego też względu nie było podstaw do rozważań nad zarzutami odnoszącymi się do tej kwestii, a postępowanie apelacyjne zostało w tej części umorzone na podst. art. 391 § 1 kpc.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił w pozostałej części obie apelacje stron na podstawie art. 385 kpc.

Oдноśnie kosztów procesu w postępowaniu przed sądem I instancji sąd orzekł o nich na nowo na podst. art. 108 kpc w zw. z art. 100 kpc. Co do sprawy V GC 254/16 na koszty po stronie powoda złożyły się: 1112zł- opłata od pozwu i (...) – koszty zastępstwa procesowego, a biorąc pod uwagę, iż powód wygrał w 57% należne z tego tytułu koszty wyniosły 2.111,53zł. Oдноśnie pozwanego koszty po jego stronie stanowiły kwotę 2.417zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, co przy uwzględnieniu 43% wygranej dało kwoty 1039,31zł. Tym samym kompensata w/w kwot dały koszty należne powodowi od pozwanego, jak w punkcie 1.III wyroku.

Oдноśnie sprawy GC 850/16 koszty po stronie powoda wyniosły: 1921zł tytułem opłaty od pozwu i 2417zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 600zł jako wynagrodzenie pełnomocnika za postępowanie zażaleniowe, łącznie: 4.938zł, co przy uwzględnieniu, iż powód wygrał w 20,28% dało to kwotę kosztów: 1001,42zł. Po stronie pozwanego na koszty złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.417zł, co przy uwzględnieniu, iż pozwany wygrał 79,72%, a nie poniósł kosztów postępowania zażaleniowego (nie wnosił o nie) dało kwotę 1926,83zł. Kompensata obu kwot stanowiła koszty należne pozwanemu od powoda w wysokości, jak w punkcie 2.III wyroku.

Oдноśnie kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym, ponieważ był to jeden wyrok i jedno postępowanie apelacyjne, zatem należne były powodowi jedne koszty z tytułu apelacji, mimo iż apelacje zostały złożone odrębnie przez dwóch pełnomocników. Apelacja to środek zaskarżenia i traktowany jest w tym rozumieniu jako całość, niezależnie czy została złożona w formie jednego czy kilku pism procesowych. Tak więc za postępowanie apelacyjne powodowi co do zasady należało się jedno wynagrodzenie z tytułu kosztów zastępstwa procesowego. Biorąc pod uwagę, iż po stronie powoda wartością przedmiotu zaskarżenia była łącznie kwota 38.140,93zł (suma kwot z obu pism procesowych: 7.914,18zł i 33.226,75zł), a powód wygrał jedynie w zakresie kwoty 371zł i 620zł, łącznie stanowiło to 2,59%. Oдноśnie pozwanego natomiast wartością przedmiotu zaskarżenia była kwota 22.487zł, natomiast pozwany wygrał co do kwoty 1971zł (różnica między kwotą zasądzoną przez sąd I instancji: 22.487zł a kwotą zasądzoną przez sąd II instancji: 20.516zł, co stanowiło 8,76% wygranej). Zważywszy, iż wartości przedmiotu zaskarżenia po obu stronach kwalifikowały wysokość wynagrodzenia z tytułu zastępstwa procesowego do tego samego przedziału kwotowego, mając również na względzie zbliżony i niewielki procent wygranej po obydwu stronach, jak również fakt, iż powód w jednej z połączonych spraw został zwolniony w części z opłaty od apelacji, koszty procesu po obu stronach Sąd zniósł na podstawie art. 100 kpc.

Zarządził zwrot powodowi od Skarbu Państwa kwoty 208zł z tytułu cofniętej części apelacji w sprawie, w której powód nie został zwolniony od opłaty na podstawie art. 79.1 pkt 3 Ustawy o kosztach sądowych .... Co do drugiej opłaty od apelacji, od której powód został w znacznej części zwolniony, brak było podstaw do zwrotu połowy opłaty od cofniętej części apelacji, gdyż kwota, jaką powód uiścił w zakresie nieobjętym zwolnieniem i tak nie wyczerpywała połowy opłaty od apelacji należnej Skarbowi Państwa po cofnięciu apelacji.